

Sygn. akt I.Ca 569/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 października 2015r.

Sąd Okręgowy w Suwałkach I Wydział Cywilny w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSO Aneta Ineza Sztukowska
Sędziowie:	SSO Cezary Olszewski (spr.) SSO Alicja Wiśniewska
Protokolant:	st. sekr. sąd. Ewa Andryszczyk

po rozpoznaniu w dniu 28 października 2015 roku w Suwałkach

na rozprawie

sprawy z powództwa **J. O.**

przeciwko (...) S.A. w W.

o zapłatę

na skutek apelacji powoda J. O.

od wyroku Sądu Rejonowego w Augustowie

z dnia 9 lipca 2015r., sygn. akt I C 32/15

1. Oddala apelację;
2. Zasądza od powoda J. O. na rzecz pozwanego (...) S.A. w W. kwotę 300 zł (trzysta złotych) tytułem kosztów zastępstwa procesowego przed Sądem II – giej instancji.

SSO Alicja Wiśniewska SSO Aneta Ineza Sztukowska SSO Cezary Olszewski (spr.)

Sygn. akt: I. Ca. 569/15

UZASADNIENIE

Powód J. O. wystąpił przeciwko (...) S.A. z siedzibą w W. z pozwem o zapłatę kwoty 6.000 zł tytułem zadośćuczynienia za ból, krzywdę i cierpienie, będące następstwem zdarzenia z dnia 29 lipca 2014 r. wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 24 września 2014 r. do dnia zapłaty. Dodatkowo wniósł o ustalenie odpowiedzialności pozwanego na przyszłość za skutki wypadku, z dnia 29 lipca 2014 r. Domagał się również zasądzenia na swoją rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Pozwany (...) S.A. w W. w odpowiedzi na pozew wniósł o oddalenie powództwa w całości. Domagał się również zasądzenia od powoda kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Wyrokiem z dnia 9 lipca 2015 r. w sprawie o sygn. akt: I. C. 32/15 Sąd Rejonowy w Augustowie I Wydział Cywilny zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 100,00 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 24 września 2014 r. do dnia zapłaty; zasądził od powoda na rzecz pozwanego kwotę 1.217,00 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego; nakazał zwrócić ze Skarbu Państwa (kasa Sądu Rejonowego w (...)) powodowi kwotę 289,79 zł tytułem niewykorzystanej zaliczki na opinię biegłego; oddalił powództwo w pozostałym zakresie.

Powyższe orzeczenie zostało wydane w oparciu o następujące ustalenia faktyczne i rozważania prawne:

W dniu 29 lipca 2014 r. w A. na ul. (...) doszło do zdarzenia drogowego, w którym D. K., kierująca samochodem marki B. nr rej. (...), nie zachowała bezpiecznej odległości od pojazdu poprzedzającego i najechała na tył pojazdu marki M. nr rej. (...), którym kierował J. O.. Za powyższy czyn sprawca zdarzenia został ukarany mandatem karnym.

D. K. posiadała ubezpieczenie OC posiadaczy pojazdów mechanicznych w (...) S.A. w W.. Zakład ubezpieczeń uznał odpowiedzialność odszkodowawczą i wypłacił powodowi J. O. kwotę 75,88 zł tytułem zwrotu kosztów leczenia

Na skutek powyższej kolizji drogowej, powód bezpośrednio po zdarzeniu został przewieziony karetką do placówki medycznej, gdzie założono mu kołnierz ortopedyczny, wykonano rtg kręgosłupa i zwolniono go do domu, zalecając zażywanie leków przeciwbólowych. Po zdarzeniu nie był hospitalizowany i nie przebywał na zwolnieniu lekarskim. Zdjęcia kołnierza ortopedycznego dokonał lekarz rodzinny. Nie korzystał z porad specjalistów, jak również z rehabilitacji. Często budzi się w nocy z powodu bólu. Powód przed wypadkiem wykonywał spawacza, którą kontynuuje również obecnie.

W celu ustalenia zakresu obrażeń i skutków powyższego zdarzenia, Sąd Rejonowy dopuścił dowód z opinii biegłego sądowego K. J., z którego wynika, że powód doznał urazu kręgosłupa szyjnego. Uraz ten nie spowodował trwałych następstw. Z badania neurologicznego nie wynika też, aby powód doznał ograniczenia funkcji kręgosłupa, jak również objawów ogniskowych i ubytkowych. Przebyty uraz nie spowodował trwałego ubytku na zdrowiu. Rokowania na przyszłość są dobre. W kręgosłupie szyjnym nie zanotowano zmian pourazowych. Przebyty uraz nie ma wpływu na stan zdrowia w przyszłości. Powód nie wymagał i nadal nie wymaga opieki osób trzecich. Powód po tygodniu od zdarzenia powrócił do pracy na stanowisku spawacza.

W tak ustalonym stanie faktycznym Sąd Rejonowy na gruncie art. 444 § 1 k.c. w zw. z art. 445 § 1 k.c. uznał, że roszczenie powoda z tytułu zadośćuczynienia co do zasady jest zasadne, skoro powód doznał obrażeń ciała w wyniku kolizji komunikacyjnej, uniemożliwiającej czasowo normalną egzystencję oraz odczuwał cierpienia fizyczne i psychiczne. W ocenie Sądu Rejonowego, żądana przez powoda kwota zadośćuczynienia określona na sumę 6.000,00 zł jest jednak zbyt wygórowana i nieadekwatna do odniesionych przez niego obrażeń oraz faktu, iż nie był on hospitalizowany oraz nie przebywał na zwolnieniu lekarskim. Nie korzystał także z pomocy psychologicznej i psychiatrycznej. W tym kontekście Sąd Rejonowy zwrócił uwagę, że powód już po tygodniu od wypadku bez przeszkód kontynuował swoją pracę zawodową, wykonując obowiązki spawacza, a kołnierz ortopedyczny nosił przez okres jedynie 2 dni. Nie wymagał on i nie wymaga opieki osób trzecich. Podkreślił przy tym, że z opinii biegłej jednoznacznie wynika, że doznany przez powoda uraz nie wpłynie na pogorszenie jego stanu zdrowia w przyszłości, a rokowania na wyzdrowienie są dobre. W tym stanie rzeczy, Sąd Rejonowy uznał roszczenie za zasadne do kwoty 100,00 zł. Zdaniem Sądu Rejonowego, suma ta uwzględnia doznane przez powoda urazy fizyczne i psychiczne. Z kolei o odsetkach Sąd Rejonowy orzekł mając na uwadze art. 14 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych w zw. z art. 481 § 1 k.c.

Sąd Rejonowy uznał również roszczenie powoda o ustalenie odpowiedzialności pozwanego na przyszłość za skutki wypadku z dnia 29 lipca 2014 r. za niezasadne. W tym kontekście wskazał, że z opinii biegłej wynika, że doznane urazy

nie wpłyną na pogorszenie stanu zdrowia powoda w przyszłości. Przebyty uraz nie spowodował trwałego ubytku na zdrowiu, a rokowania na przyszłość są pomyślne. Codzienne osobiste i społeczne funkcjonowanie powoda nie było i nie jest istotnie zaburzone.

O kosztach procesu Sąd Rejonowy orzekł na podstawie art. 100 k.p.c.

Apelację od powyższego wyroku w zakresie pkt I i IV, tj. oddalenia powództwa co do kwoty 2.000,00 zł oraz rozstrzygnięcia zawartego w pkt II wniósł powód J. O.. Powyższemu orzeczeniu zarzucił:

1) naruszenie prawa procesowego, tj.:

a) art. 233 § 1 k.p.c. poprzez niepełną i nieprawidłową ocenę zebranego w sprawie materiału dowodowego polegającego na:

- przyjęciu, że wypadek z dnia 29 lipca 2014 r. spowodował w życiu powoda jedynie niewielkie dolegliwości fizyczne, krótkotrwałe leczenie nieoparte hospitalizacją powoda oraz inne skutki, które praktycznie nie spowodowały u powoda istotnych dolegliwości, podczas gdy zebrany w sprawie materiał dowodowy nie daje podstaw do takich ustaleń,
- przyjęciu, że brak opieki sprawowanej nad powodem przez osoby trzecie, a także szybki powrót do pracy po doznanym urazie kręgosłupa szyjnego potwierdzony przez biegłego sądowego lekarza z zakresu neurologii stanowi podstawę do odmowy przyznania powodowi zadośćuczynienia na poziomie przez niego dochodzonym,
- wyprowadzeniu z niego nielogicznych i sprzecznych z doświadczeniem życiowym wniosków wyrażających się w ustaleniu, że zdarzenie z dnia 29 lipca 2014 r. skutkowało trwałymi negatywnymi następstwami w życiu powoda, które powodowały powstanie krzywdy uzasadniającej przyznanie zadośćuczynienia w kwocie nie mniejszej niż 2.000,00 zł ponad kwotę wypłaconą w przesądowym postępowaniu likwidacyjnym,

2) naruszenie prawa materialnego, tj.:

a) art. 445 § 1 k.c. przez uznanie, że kwota 2.000,00 zł ponad kwotę wypłaconą w przesądowym postępowaniu likwidacyjnym przewyższać będzie adekwatne zadośćuczynienie pieniężne za doznaną przez powoda krzywdę w sytuacji gdy zważywszy na wagę indywidualnych okoliczności decydujących o rozmiarze doznanej przez powoda krzywdy w rozumieniu art. 445 § 1 k.c., odpowiednie zadośćuczynienie stanowić będzie dla powoda kwota 100,00 zł ponad kwotę wypłaconą w przesądowym postępowaniu likwidacyjnym.

Wskazując na powyższe, apelujący wniósł o zmianę orzeczenia w zaskarżonym zakresie poprzez zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kwoty 2.000,00 zł tytułem zadośćuczynienia za ból, krzywdę i cierpienie będące następstwem zdarzenia z dnia 29 lipca 2014 r. wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 24 września 2014 r. do dnia zapłaty oraz zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych, jak też zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów postępowania apelacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W odpowiedzi na apelację, pozwany (...) S.A. z siedzibą w W. wniósł o jej oddalenie oraz zasądzenie od powoda na jego rzecz kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja powoda nie zasługuje na uwzględnienie.

Sąd Rejonowy w sposób wszechstronny rozważył zgromadzony w sprawie materiał dowodowy i poczynił prawidłowe, znajdujące należyte odzwierciedlenie w tym materiale ustalenia faktyczne, które Sąd odwoławczy w całości podziela i przyjmuje za swoje. Na aprobatę zasługują też wyprowadzone na podstawie tych ustaleń wnioski i ocena prawna.

W pierwszej kolejności wskazać trzeba, że Sąd Rejonowy nie dopuścił się przypisywanego mu uchybienia w postaci naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. Nie jest bowiem prawdą - jak wywodzi skarżący - że Sąd ten pominął wnioski płynące z materiału dowodowego zgromadzonego w niniejszej sprawie, a dotyczące skutków i następstw uszczerbku, jakiego doznał powód dnia 29 lipca 2014 r. i tym samym, że Sąd ten błędnie określił wysokość zadośćuczynienia, co w efekcie doprowadziło do zasądzenia go w zaniżonej wysokości. Sąd Rejonowy poczynił w tym zakresie stosowne ustalenia faktyczne, jak też prawidłowo uwzględnił te okoliczności przy określaniu należnego zadośćuczynienia. Zaznaczyć przy tym wypada, że skarżący nie wykazał, aby w omawianej kwestii Sąd Rejonowy uchybił podstawowym regułom służącym ocenie wiarygodności i mocy poszczególnych dowodów, tj. regułom logicznego myślenia, zasadzie doświadczenia życiowego i właściwego kojarzenia faktów, podczas gdy tylko w razie wykazania takich uchybień można mówić o naruszeniu art. 233 § 1 k.p.c. (tak m.in. wyroki SN: z dnia 16 grudnia 2005 r., III CK 314/05, Lex nr 172176, z dnia 11 kwietnia 2006 r., I PK 169/05, Wokanda 2006/11/23, wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 9 maja 2013 r., VI ACa 1379/12, Lex nr 1331150 i powołane w jego uzasadnieniu orzecznictwo).

Podstawową przesłanką domagania się zadośćuczynienia jest doznanie szkody niemajątkowej (krzywdy) wynikającej z określonych faktów, z którymi norma prawna wiąże obowiązek jej naprawienia (art. 445 § 1 k.p.c. w związku z art. 444 k.c.). Podstawą żądania rekompensaty za doznaną krzywdę jest naruszenie dobra osobistego i wynikająca z tego faktu szkoda niemajątkowa. Pomiędzy nimi musi istnieć związek przyczynowy o charakterze adekwatnym. Związek przyczynowy nie tylko jest przesłanką odpowiedzialności za krzywdę, ale również rozstrzyga o granicach tejże odpowiedzialności. Nie ma również żadnych wątpliwości, że to na powodzie, jako pokrzywdzonym spoczywa ciężar wykazania wszystkich przesłanek odpowiedzialności deliktowej.

W ocenie Sądu Okręgowego, zebrany w sprawie materiał dowodowy w postaci opinii biegłego sądowego z zakresu neurologii K. J. dawał dostateczne podstawy do przyjęcia, iż na skutek wypadku z dnia 29 lipca 2014 r. powód doznał urazu kręgosłupa szyjnego. Uraz ten nie spowodował jednak trwałych u powoda następstw, nie ogranicza on funkcjonowania kręgosłupa oraz nie przyczynił się do powstania objawów ogniskowych i ubytkowych, czy też zmian pourazowych. Uraz ten nie spowodował także trwałego ubytku na zdrowiu, a rokowania na przyszłość są dobre. Przebyta przez powoda kolizja nie ma wpływu na stan zdrowia w przyszłości. Ponadto w związku z tym zdarzeniem, powód nie wymagał i nadal nie wymaga opieki osób trzecich, a po upływie tygodnia od zdarzenia powrócił do pracy zawodowej. Podkreślić również należy, że w związku z tym zdarzeniem powód nie korzystał z opieki specjalistycznej - ani ortopedycznej, ani rehabilitacyjnej - czy też nie przebywał na zwolnieniu lekarskim.

W świetle powyższych wniosków brak jest uzasadnionych podstaw do przyjęcia, aby okoliczności takie jak: bóle barku, szyi i kręgosłupa, zaburzenia snu i koncentracji, lęk przed jazdą samochodem, bądź zażywanie leków przeciwbólowych, na które powołuje się powód, pozostawały w związku przyczynowo-skutkowym ze zdarzeniem z dnia 29 lipca 2014 r. Zdaniem Sądu Okręgowego, powód nie wykazał, aby w/w okoliczności stanowiły następstwa powyższego zdarzenia. W szczególności zapisy dokonane w dokumentacji medycznej powoda prowadzonej przez Przychodnię Lekarzy (...) w A. oraz opinia biegłego sądowego K. J. nie potwierdzają, aby wyżej określone dolegliwości były skutkiem wypadku.

Wynikające z przedstawionego materiału dowodowego wątpliwości co do zakresu doznanych w wypadku obrażeń, co do przebiegu leczenia, istnienia związku przyczynowego zgłaszanych przez powoda dolegliwości zdrowotnych z obrażeniami doznanymi w wypadku oraz co do rozmiaru cierpień fizycznych i psychicznych - powinny być zweryfikowane opinią biegłych lekarzy. Same zapisy w dokumentacji medycznej, w znacznej części nieczytelnej, a przy tym niespójnej - nie stanowią dostatecznego dowodu uzasadniającego przyznanie na rzecz powoda zadośćuczynienia w kwocie powyżej 100,00 zł.

Akcentowane w uzasadnieniu apelacji ograniczenia w prowadzeniu normalnego trybu życia, a także w zeznaniach powoda - nie znajdują oparcia w dokumentacji medycznej, zwłaszcza jeśli weźmie się pod uwagę, że leczenie powoda zostało zakończone.

O rozmiarze należnego zadośćuczynienia decyduje rozmiar doznanej krzywdy, której z przyczyn oczywistych nie da się ściśle wymierzyć. Ustalenia jej rozmiaru, a tym samym wysokość zadośćuczynienia zależy od oceny Sądu. Żądając

zasądzenia zadośćuczynienia powód zobowiązany jest udowodnić te wszystkie elementy krzywdy, które pozwolą Sądowi ocenić jej rozmiar - a więc rodzaj, intensywność i czas trwania cierpień fizycznych i psychicznych, ewentualny stopień nieodwracalnych uszkodzeń, rokowania na przyszłość, utrata lub zmniejszenie szans na normalne życie, które pokrzywdzony prowadził przed wypadkiem. W procesie kontradyktoryjnym udowodnienie rodzaju i wysokości szkody niemajątkowej, jakiej doznał powód, w myśl zasady określonej w art. 6 k.c. stanowi obowiązek powoda. Tymczasem, w niniejszej sprawie powód nie sprostął w pełni temu obowiązkowi.

Zdaniem Sądu Okręgowego, w kontekście podniesionych przez apelującego zarzutów nie może być mowy o naruszeniu prawa materialnego przez Sąd orzekający w I instancji. W ocenie Sądu Okręgowego, Sąd Rejonowy prawidłowo zastosował przepis art. 445 § 1 k.c. w zw. z art. 444 § 1 k.c. i suma 100,00 zł przyznana powodowi tytułem zadośćuczynienia jest adekwatna do poniesionych przez niego obrażeń, jest zatem „sumą odpowiednią”, o której mowa w art. 445 § 1 k.c. W ocenie Sądu Okręgowego, kwota ta nie jest rażąco niska w stosunku do rozmiaru doznanych przez powoda cierpień, a przez to nie jest nieodpowiednia w rozumieniu art. 445 § 1 k.c. w zw. z art. 444 § 1 k.c.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację jako bezzasadną.

Uwzględniając wynik postępowania odwoławczego, o kosztach procesu za instancję odwoławczą, Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. w zw. z art. 108 § 1 k.p.c. w zw. z § 6 pkt 3 w zw. z § 12 ust. 1 pkt 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. z 2013 r., poz. 490), jak w pkt II sentencji wyroku.

SSO Alicja Wiśniewska SSO Aneta Ineza Sztukowska SSO Cezary Olszewski